

[Preben Møller Hansen]

ciel lovgivning til, men vi har fremført det tidligere fra Fælles Kurs, at man burde bygge gartnerier med op til halvandet hundrede tusinde kvadratmeter under glas og opvarme dem ved hjælp af vores egen naturgas. Det ville være gratis, og vi kunne dermed skabe titusinder af arbejdspladser, og vi kunne mindske importen af grønsager. Det ville ikke være nogen dårlig idé at tage med, men under alle omstændigheder er Fælles Kurs positivt over for selv den mindste forbedring, skal jeg blot gentage her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Landbrugs- og Fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 82:

Forslag til folketingsbeslutning om støtte til produktion og formidling af bøger for psykisk udviklingshæmmede.

Af Ingerlise Koefoed (SF) m.fl.
(Fremsat 26/1 88).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Lad mig begynde med at sige, at jeg i princippet ikke kan være uenig i ønsket om omsorg for de psykisk udviklingshæmmede, som det fremgår af det foreliggende forslag fra SF og bemærkningerne til det. Jeg er også enig i bemærkningernes formuleringer om de psykisk handicappedes problemer og de psykisk handicappedes potentielle muligheder, som ofte overses og måske slet ikke udvikles.

Det er imidlertid min opfattelse, at forslaget som helhed forekommer noget ensidigt og ukoordineret, for ikke at sige forhastet, både på grund af fremsættelsestidspunktet – det skal jeg komme tilbage til – og ved forslagens fokusering på en enkelt gruppe af udviklingshæmmede medborgere. For det er jo rigtigt, som det også står i forslagens bemærkninger, at psykisk handicap, psykisk udviklingshæmmede, dækker over en række forskellige tilstande med forskellige årsager og symptomer.

Hvis man skulle tro forslagens bemærkninger, er det uendelig lidt læsemateriale, der produceres for de psykisk udviklingshæmmede. Men sagen er jo den, at der til den større gruppe, som betegnes som læsesvage, og som man også kan sige er psykisk udviklingshæmmede – de tilhører i hvert fald denne gruppe – produceres der f.eks. »Læs let«-bøger i relativt stort omfang herhjemme og uden statsstøtte. Det har vist sig på det område, at produktionen økonomisk kan bære sig selv, og når jeg nævner det her, skyldes det, at adskillige af disse bøger med fordel kan anvendes også af psykisk udviklingshæmmede, som, hvad læsning angår, har en række problemer tilfælles med andre læsesvage.

Netop nu er der en række forskellige initiativer i gang på dette og beslægtede områder. Bl.a. er der i maj måned planlagt en nordisk konference om bøger for psykisk udviklingshæmmede, og Nordisk Ministerråd har ydet støtte til denne conferences afholdelse. Heri deltager såvel forfattere som forlæggere, læsepædagoger og andre, som er involverede i arbejdet med psykisk udviklingshæmmede. Fra dansk side deltager Bibliotekstilsynet, og denne konference er – skal jeg tilføje – en opfølgning af en tilsvarende konference, som blev holdt i 1987.

Jeg vil også gerne nævne, at der af folkebibliotekernes rådighedssum er ydet støtte til forsøg, som nu skal sættes i gang i to byer, Sønderborg og Holstebro, vedrørende udviklingsstimulerende materiale i folkebibliotekerne, og disse to forsøg er indrettet sådan, at de supplerer hinanden.

I Undervisningsministeriet arbejdes der endvidere med en handlingsplan for sent udviklede børn og unge. Jeg skal endelig beskedent påpege, som det også fremgår af bemærkningerne, at der i Kultur- og Kommunikationsministeriets forsøgsordning vedrørende støtte til

[Kultur- og kommunikationsministeren]

børne- og ungdomslitteratur er mulighed for udgivelse af bøger til udviklingshæmmede børn og unge. Denne ordning kører nu på sidste del af sin forsøgsperiode, og derefter vil der blive afgivet en rapport om forsøgets gang til ministeriet. På det grundlag vil man til sin tid indlede overvejelser over ordningens mulige videreførelse.

Men jeg må sige, at jeg som helhed ikke finder, at der i øjeblikket er tilstrækkeligt grundlag for at tage beslutning om yderligere forsøgsordninger, og sammenfattende er konklusionen, at regeringen må afvise dette beslutningsforslag.

Jimmy Stahr (S):

Jeg skal på vegne af vores ordfører i disse spørgsmål, hr. Qvist Jørgensen, sige, at vi er enige med SF i, at der er et udækket behov for at få styrket såvel produktion som formidling af bøger og andre stimulerende materialer for psykisk udviklingshæmmede. Men vi er måske ikke helt så overbeviste om, at det her er den rigtige vej. Vi er lidt nervøse for at opdele i puljer, for så bliver puljerne meget let for små. Man kan måske sammenligne det med, at man kan skære en lagkage ud i et vist antal stykker, men jo flere stykker, man skærer den ud i, jo mindre bliver de, og til sidst bliver de så små, at det er det rene smuld.

Derfor synes vi, at hvis vi laver et udvalg med en så begrænset sum penge, kan vi meget let komme i den situation, at udvalget kommer til at bruge pengene med skyklapper på. Det bliver måske en form for, jeg vil ikke sige indspisthed, det er måske så stærkt igen, men det bliver en meget lille gruppe, der skal uddele en meget lille sum penge. Jeg tror, at man i en større sammenhæng måske kunne få mere ud af de 2 mio. kr.

Vi vil da gerne i udvalget diskutere, om man eventuelt kunne finde nogle andre løsninger på det problem, som vi er enige med SF i virkelig er der.

Flemming Jensen (KF):

Da mit partis ordfører, fru Eva Møller, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes og den konservative gruppes vegne fremsætte et par bemærkninger om forslaget. Med dette forslag vil SF i de kommende tre år hvert år bruge 2 mio. kr. til produktionsstøtte, arbejdslegater og

konferencer inden for området bøger til psykisk udviklingshæmmede.

Der er jo i øjeblikket inden for Kultur- og Kommunikationsministeriets ressort et forsøgsarbejde i gang, der støtter netop dette område, altså i øvrigt i virkeligheden en større kreds end den, forslaget her sigter mod. Der ydes også støtte fra Undervisningsministeriets side. Der skal, som ministeren just har nævnt, i maj måned i nordisk regi afholdes en konference om litteratur tilrettelagt for psykisk udviklingshæmmede. Selvfølgelig kan man ikke kende resultatet af denne konference på nuværende tidspunkt, og derfor kan vi heller ikke sige, hvilke konklusioner der skal drages af den.

Jeg vil gerne understrege, at selv om det nævnes i forslaget, at der er meget få bøger, der retter sig specielt mod psykisk udviklingshæmmede, kan jeg ikke i dag love, at der kan findes midler også til dette formål på Kultur- og Kommunikationsministeriets budget. Det Konservative Folkeparti og regeringen som helhed har gang på gang givet udtryk for det synspunkt, at statens samlede udgifter ikke må stige, hvorfor der skal anvises besparelser på et andet område, hvis et sådant forslag skal nyde fremme. Jeg kan ikke umiddelbart finde disse besparelser. Med alle de krav, SF i øvrigt stiller på kulturens område, ville det nok være rimeligt, om man fra dette partis side angav prioritering af sine mange og dyre ønsker.

Med disse ord skal jeg på Det Konservative Folkepartis vegne afvise beslutningsforslaget.

Povl Brøndsted (V):

Atter har SF fundet en lille gruppe, og her en lille gruppe, som absolut ikke har været glemt og ukendt, idet der foregår et meget stort arbejde og megen debat om, hvordan man kan indføre psykisk udviklingshæmmede i det, der er bogens verden. Der er vel også nok tale om en gruppe mennesker, der er meget forskellige og meget spredte i deres individuelle situation og præg. Derfor tror jeg, det er meget væsentligt, at det er et spørgsmål, som læsepædagoger og de specielle skoler er opmærksomme på, og at man her prøver på at finde det, der passer ind individuelt, og måske også, at man dér sætter de ting i gang, som kan dække det behov, der er hos den enkelte.

Jeg synes i høj grad, man må sige, at det er et vigtigt arbejde fra skolers og læsepædagogers

[Povl Brøndsted]

side. Det er også vigtigt, at bibliotekerne i de samlinger, de har, er opmærksomme på, at der skal være noget, der specielt skal stå til rådighed. Jeg tror, som også ministeren sagde det, at der inden for bøger er meget spredning i svær- og lethedegrad og i emner, og det synes jeg også der er i »Læs let«-bøgerne. Derfor mener jeg, at dette er et problem, som bliver behandlet og er til debat. Derfor er der slet ingen grund til at pille nogen ud og gøre en speciel gruppe af dem, så forskellige de er. Fra Venstres side mener vi, at der skal gøres opmærksom på arbejdet og problemet, men det gør vi ikke bedre ved dette forslag.

Marianne Jelved (RV):

Vi synes i Det Radikale Venstre, at det er vigtigt, at vi også fra Folketingets side er opmærksomme på de problemer, så mennesker, der har mindre færdighed i at læse, også får bøger til deres rådighed. Jeg synes, det var en interessant beretning – hvis vi kan kalde det sådan – kulturministeren kom med. Det har foranlediget, at jeg har måttet ændre min ordførertale og nøjes med at sige, at jeg vil bede om, at vi i Kulturudvalget får en oversigt over de initiativer, der er sat i gang, og de ting, der sker på dette område. Så må vi jo forholde os til det, for dette skal selvfølgelig ikke trækkes ud af en sammenhæng, hvor der foregår en hel masse andre ting lige på nuværende tidspunkt.

Men principielt vil vi altså gerne medvirke til at støtte bogproduktion for mennesker, som har svært ved at læse bøger.

Glistrup (FP):

Forslaget går ud på at forøge de offentlige udgifter. Da der ikke anvises nogen kompenserende besparelse, vil det altså sige, at det går ud på at forhøje skatterne i Danmark. Det er helt og aldeles oplagt, at skattetrykket i Danmark allerede er alt, alt, alt for højt, og et 2-cifret milliardbeløb må hurtigst muligt og helst i indeværende år og helst i indeværende måned anvendes til at nedsætte skattetrykket. Det er socialt langt vigtigere end disse forskellige småpåfund, SF ved at diskutere det med små dagligstuegrupper kan finde frem til at man nu vil anvende penge til.

Da der ikke er anvist nogen som helst dækning for de penge, som SF vil strø om sig med, kan vi kun sige til SF, at hvis det vil bruge de

penge, kan det bruge sine egne penge til det. Det skal ikke være uskyldige skatteyderes penge, der skal stjæles til sådan et formål, og det skal slet ikke være vore børn, der skal undgælde for, at vi skal optage yderligere udenlandsgæld, at vi yderligere skal fattiggøres, at pensionister skal fryse, at sygehusene ikke kan fungere, osv., sådan som SF i sin ondskab foreslår her. For det er jo det reelle i SF's forslag.

Hvad skal så de penge bruges til? Ja, reelt skal de bruges til bogbranchen, men vi har bøger nok i Danmark. Vi har ikke brug for flere bøger i Danmark ud over, hvad der alligevel kommer af bøger fra folk, der ikke kan lade være med at skrive, og der er såmænd rigeligt med bogproduktion i Danmark. Der er ingen grund til at bruge offentlige penge til at udvide bogproduktionen i Danmark. Den er for stor, og vi kan glimrende klare os med det, som vores bedsteforældre og oldeforældre og guldalderens forfattere skrev, og så behøver vi ikke at støtte bogbranchen på nogen som helst måde.

Jeg ved godt, at SF selv ikke siger, at det er erhvervsstøtte til de forkælede forfattere og forlagsfolk og lignende. Nej, SF siger, at dette er for at hjælpe psykisk udviklingshæmmede. Det er forstillelse og hykleri fra SF's side. Vil man hjælpe de psykisk udviklingshæmmede med det beløb, man nu vil strø om sig med, kunne SF gøre én eneste ting, nemlig at lade være med at være formynder for de pågældende psykisk udviklingshæmmede og så give dem pengene selv. Hvis de så vil købe bøger for dem, kunne de da købe bøger for dem. Hvis de hellere vil købe bajere eller et fjernsyn eller noget andet, noget tøj, eller hvad de vil bruge dem til, så lad dem da bruge dem til det. Hvorfor i alverden skal SF være formynder for de stakkels psykisk udviklingshæmmede mennesker? Hvis der er penge til psykisk udviklingshæmmede, giver man dem direkte til de psykisk udviklingshæmmede og overlader til deres eget private forbrugsvalg at finde frem til, hvad de vil bruge pengene til.

Det er et så typisk SF-forslag, fordi man kynisk og hensynsløst skubber de psykisk udviklingshæmmede foran sig og siger: Det er dem, vi vil hjælpe. Enhver kan jo sige sig selv, at når det ikke er dem, der får pengene, er det ikke dem, men bogbranchen, man vil hjælpe, fordi man har så og så mange forfattere, som man er forlovet med, og som sidder som programsek-

[Glistrup]

retærer i Danmarks Radio og giver SF medieplads i Danmarks Radio osv. Sådan hænger den mekanisme sammen bag det elendige, amoralske, asociale, uøkonomiske forslag, der er stillet.

Fremskridtspartiet vil ved sidste behandling af dette forslag stemme nej.

Merethe Due Jensen (KRF):

Da fru Inger Stilling Pedersen ikke kan være til stede i dag, skal jeg fremføre hendes synspunkter vedrørende støtte til produktion og formidling af bøger for psykisk udviklingshæmmede.

Jeg har stor sympati for intentionerne i forslaget, og det vil da kun glæde mig, om der kunne være en mulighed for besparelser andre steder. Men som bekendt er prioriteringens kunst uhyre svær, og det vil betyde, at vi måske skal skære nogle andre steder, som måske gør lige så ondt.

Da den aktuelle økonomiske situation ikke befordrer til nye udgiftsøgende foranstaltninger, kan jeg ikke støtte forslaget.

Jørgen Tved (FK):

Jeg mener, at der engang var en historie om en barmhjertig samaritan, som hjalp nogle, der var kommet i nød, men det kan være, at denne historie ikke er kendt i Kristeligt Folkeparti. Her er et meget beskedent forslag, der drejer sig om 2 mio. kr. på årsbasis til at hjælpe nogle mennesker, som har det virkelig svært. Det burde vel være så rimeligt indlysende, at man her sagde: Lad os dog få hjulpet disse mennesker så hurtigt og så godt som muligt. Jeg synes, det er et godt forslag, SF har fundet frem, og jeg synes, at det er rigtigt, at man prøver at hjælpe de psykisk handicappede, som har svært ved at læse. Det at læse er næsten forudsætningen for, at man kan begå sig også på andre områder i samfundet. Hvis nogle ikke kan finde ud af, hvor pengene skal komme fra, så stryg dog 10 hjemmeværnsmaskingeværer! Så er pengene hjemme, og så ville de være bedre anbragt og bedre brugt end til hjemmeværnets legetøj.

Ingerlise Koefoed (SF):

Tak for opmærksomheden, og undskyld, at jeg sådan en sen lørdag eftermiddag forstyrer. . .

Formanden:

Fredag!

Ingerlise Koefoed (SF):

. . . fredag eftermiddag – det var da endnu værre, hvis det havde været en lørdag – en sen fredag eftermiddag forstyrrer Folketinget med mit modbydelige forslag, som hr. Glistrup var ved at kalde det.

Jeg kan ikke ligefrem prale af, at der har været stor imødekommenhed eller stor forståelse for det, jeg gerne ville gøre med dette, men jeg vil da gerne takke vistnok Socialdemokraterne så nogenlunde, Det Radikale Venstre og hr. Jørgen Tved for noget, som jeg opfatter som en i hvert fald positiv tilkendegivelse af, at man gerne vil gøre et eller andet. Så vil jeg selvfølgelig også gerne takke ministeren for, at ministeren i hvert fald da i princippet ikke er uenig med mig i, at der her er en gruppe mennesker, som har det dårligt, og som har behov for det, som jeg ville kalde en positiv særbehandling. Det skal bare ikke være på den måde, som jeg har foreslået, synes ministeren, og det må ministeren jo så selvfølgelig synes.

Men det forekommer mig lidt selvmodsigende, når ministeren først siger, at det er forhastet at fokusere på en enkelt gruppe medborgere, og at de psykisk udviklingshæmmede, som jeg også selv har gjort opmærksom på det, er mange forskellige mennesker på mange forskellige udviklingstrin, og derefter henviser til, at der skal være en nordisk konference i København i maj måned, der præcis handler om det problem, som dette forslag tager op, nemlig bøger for psykisk udviklingshæmmede. Det er en fortsættelse af en konference, som man tidligere har haft i Norge, og hvor deltagerne består af mennesker, der i snart mange år har arbejdet for at gøre denne gruppe med ganske specielle læsebehov synlig for de mennesker, der i øvrigt arbejder med at skabe bøger og også meget gerne vil skabe bøger for denne gruppe.

Det er rigtigt, at der efterhånden findes en del materiale for læseretarderede. Dette materiale er af forskellige sværhedsgrader, og selvfølgelig er der noget af det letteste af det, som nogle af de bedst formulerede, bedst stillede, af de psykisk handicappede også vil have glæde af.

Men det er også rigtigt, at de psykisk handicappede har nogle ganske specielle behov, og jeg står ikke her og siger, at vi – eller overhove-

[Ingerlise Koefoed]

det nogen – ville kunne lave bøger, som alle psykisk handicappede kunne have glæde af, for det tror jeg nemlig ikke. Jeg tror, at der er nogle, der er så svært ramte, at de ikke vil kunne have glæde af bøger, men jeg ved, at der er en gruppe blandt de psykisk udviklingshæmmede, der ville kunne have stor glæde af, at man gjorde mere for dem, end man hidtil har gjort, at man ofrede dem mere opmærksomhed, end man hidtil har ofret dem.

Jeg synes, det er udmærket, at man i Arbejdsgruppen for Børn og Kultur har givet nogle penge til dette område. Jeg synes, det er meget fint, at Tuborgfondet på mandag uddeler 500.000 kr. til nogle mennesker, der specielt har påtaget sig at arbejde for denne sag, men jeg synes ikke, man har gjort nok. Jeg forestiller mig nemlig, at dette ikke bare drejer sig om børn – som de fleste bøger for læseretarderede i øvrigt henvender sig til – men også drejer sig om voksne psykisk udviklingshæmmede. Og hvis der er lidt for børn her i landet, er der så godt som intet for voksne psykisk udviklingshæmmede, men hvorfor skulle vi ikke også gøre noget for at hjælpe dem til de oplevelser, der kan være ved at kunne læse en bog alene eller sammen med andre sætte sig ind i, hvad der står i en bog, og tale med dem om, hvad der står, hvorfor det står der, osv.?

Det er klart, at man må diskutere, om man skal lave bøger specielt for en så lille gruppe. Det synes jeg altså, men jeg er helt sikker på, at man vil kunne lave de bøger sådan, at de først og fremmest tilgodeser denne gruppes behov, men samtidig vil kunne være til glæde for andre, der af en eller anden grund har svært ved at læse de bøger, vi andre læser.

Man skal ikke opdele i småpuljer, siger hr. Jimmy Stahr. Jamen det er ikke nogen småpulje, hvis man satte 2 mio. kr. af om året i 3 år til denne gruppe. Det er det, man har gjort i Sverige, og så har man fået produceret ca. 25 bøger om året, og det er da noget. Det ville sandelig være godt, hvis vi her i landet kunne producere 25 bøger af samme art om året.

Da vi for et par år siden ikke puljede, men puttede dette forslag ind imellem andre forslag om at forbedre børnebogens og -bøgernes vilkår, bad vi i Kulturministeriet, om vi kunne få en speciel oversigt over, hvor mange bøger der fandtes for psykisk udviklingshæmmede børn, unge og voksne. Vi fik det svar, at det kunne vi

ikke få, for det kunne man ikke finde ud af. Der var så mange bøger, og derfor kunne man altså ikke sige lige præcis, hvad der var for psykisk udviklingshæmmede. Vi ved nu – for jeg er jo gået videre med sagen siden – at der findes ca. 30 titler her i landet, som er specielt beregnede for den gruppe. Det burde man også have kunnet finde ud af i Kulturministeriet dengang, men det kunne man altså af en eller anden grund ikke.

Hr. Glistrups noget diskriminerende bemærkninger både over for de psykisk udviklingshæmmede og over for SF skal jeg lade ligge.

Endelig vil jeg tillade mig her at læse en lille smule op af Bixen, 16. årgang fra 1987. Bixen er et blad, der handler om børne- og ungdomsmidler. Børnebibliotekarernes Faggruppe afholdt sammen med andre, der var interesserede i emnet, i efteråret en konference om bøger og kulturelle arrangementer for børn, der på en eller anden måde var hæmmede i deres udvikling – også psykisk udviklingshæmmede – og før denne konference udgav Bixen dette nummer, som handlede om forskellige udviklingshæmmede børns bog- og kulturbehov. I dette blad skrev jeg en indledningsartikel, som hedder »I grænselandet«, hvorfra jeg vil tillade mig at citere følgende:

»For nylig var der i tv en meget fin og gripende udsendelse om de åndssvage unge, som havde vist sig at kunne formulere deres tanker og følelser skriftligt, selv om de ikke har noget fysisk sprog. Udsendelsen fortalte bl.a., hvor lidt vi »normale« ved om dybt psykisk handicappedes muligheder, og hvor meget det betyder for alle mennesker at få de optimale muligheder for gennem ord at give udtryk for sig selv. Den viste også noget om, hvad det betyder, at vi fra det almindelige liv har tålmodighed og respekt nok til at hjælpe dem, der bor i det dunkle grænseland, som de ikke kan komme ud af helt ved egen hjælp. Og så viste den i øvrigt, at tålmodighed og respekt ikke er nok – der skal også ressourcer i form af arbejdskraft, penge og uddannelse til, for at man kan komme længere, eller måske endda for at man ikke skal blive nødt til at lade dem, der er kommet i gang, i stikken en skønne dag.

I teorien er der næppe et politisk parti, der vil undlade at skrive under på denne passus fra SF's kulturpolitiske program: »At sikre handi-

[Ingerlise Koefoed]

cappede den størst mulige ligestilling med ikke-handicappede kræver på det kulturpolitiske som på andre områder en positiv særbehandling. Dette skal gøres først og fremmest af hensyn til hver enkelt handicappet, men også fordi samfundet kan drage nytte af de specielle ressourcer, som mange handicappede besidder eller har udviklet som en slags kompensation for et såkaldt handicap.« Men når det kommer til stykket, når teorien skal omsættes i praksis, så går det uendelig langsomt.«

I øvrigt kan jeg henvise interesserede til at læse videre i artiklen, men jeg vil gerne trods talletidens udløb med formandens tilladelse læse slutningen på den, der lyder således:

»Vi troede måske engang, at de multihandicappede børn og voksne boede i huse uden døre eller uden nøgler, der kunne lukke dørene op. Men allerede for mange år siden viste Helen Keller, at dørene kan åbnes, og at en døvblind ved egen styrke og ved hjælp fra andre stærke personer kan få et liv, der udtryksmæssigt og følelsesmæssigt er så godt som nogen ikke-handicappets. Siden har vi set andre eksempler . . . bl.a. i Vangede«, som har vist os noget af det samme.

Mit forslag var et forsøg på at hjælpe dem til at lukke dørene op – jeg håber, at det er forstået, og jeg håber, at vi får en god udvalgsbehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget, hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 83:

Forslag til folketingsbeslutning om fremme af vilkårene for den folkelige idræt.

Af Stillinger (SF) m.fl.
(Fremsat 26/1 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Jeg skal indlede med straks at konstatere, at regeringen må afvise dette beslutningsforslag fra SF, og det skal jeg begrunde med nogle hovedsynspunkter og nogle tillægssynspunkter.

Hovedsynspunkterne er, at dette forslag er i strid med det grundsynspunkt, som ligger bag regeringens idrætspolitik, nemlig at det bærende element i dansk idrætsliv er og fortsat skal være idrætsforeningen. Det fremgik meget klart af den redegørelse, jeg i sidste samling gav til Folketinget om breddeidrætten i Danmark, at foreningen skal være det bærende element i dansk idrætsliv, også i det, vi vil kalde det brede danske idrætsliv.

Dernæst synes jeg, uden at jeg skal gå i alle de detaljer, som forslaget regner op, at det er meget bureaukratisk. Det forudsætter nedsættelse af råd, udvalg m.v., som skal fordele en række ofte meget små puljer.

Endelig er det – og det er også meget væsentlig – særdeles bekosteligt. Hvis man lægger de tal sammen, som står ud for de enkelte punkter i forslaget, vil man ende med et beløb på omkring 100 mio. kr., uden at der er nogen som helst sikkerhed for, at dette beløb vil kunne holde. Tilmed er nogle af beløbene forudsat bevilget allerede i 1988, og da vi jo har vedtaget en finanslov for 1988, er der ikke plads til at flytte de ting ind, som der her tales om, allerede fra 1988.

Jeg er heller ikke enig i de forudsætninger, der er bygget ind i forslaget, hvor der f.eks. skrives, at det, efter at man har gjort noget for de få – her tænkes på Team Danmark, på eliten – nu er tiden til at gøre noget for de mange. Det er at stille tingene forkert op, for nok er der kommet en lovgivning om Team Danmark, men hvem tror forslagsstillerne at de godt 2 mia. kr., der årligt bevilges fra det offentlige, altså fra kommuner, amter og stat, til idrætten, kommer til gode? Det er vel bredden, det er netop foreningerne, altså det brede idrætsliv og ikke eliten.